

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **Nadační fond Petra Samohýla**, se sídlem Brno, Provazníková 7, zastoupeného JUDr. Filipem Horákem, advokátem, se sídlem Brno, Radnická 11, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. června 2013, č. j. 16945/13/5000-14203-701996, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. září 2015, č. j. 29 Af 62/2013 – 44,

**t a k t o :**

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný výše uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu Brno III (dále též „správce daně“) ze dne 26. 4. 2012, č. j. 173381/12/290512710610, tj. dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob (551 670 Kč); současně žalobce vyrozuměl o povinnosti uhradit penále (110 334 Kč). K tomuto rozhodnutí dospěl správce daně na základě daňové kontroly daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008.

[2] Žalobce se rozhodnutí žalovaného bránil následnou žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), ve které se domáhal zrušení daného rozhodnutí. Krajský soud se v projednávané věci ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobce neprokázal souvislost vykázaných výdajů ke zdanitelným příjmům [pročež žalovaný ve smyslu § 23 odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění rozhodné době, základ daně zvýšil], a dále porušil požadavky § 18 odst. 7 zákona o daních z příjmů, které jsou podstatné pro správné stanovení základu daně. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno a zamítl žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností ze dne 7. října 2015, ve které se domáhá zrušení napadeného rozsudku a přiznání nároku na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů. Kasační stížnost stěžovatel spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Potřebu odkladného účinku v daném případě stěžovatel odůvodňuje skutečností, že výkon napadeného rozsudku by na něj mohl mít nevratné dopady.

[4] Nejvyšší správní soud jej proto usnesením ze dne 12. října 2015, č. j. 6 Afs 227/2015 - 16, vyzval k odstranění vad návrhu na přiznání odkladného účinku tak, že uvede bližší skutkovou a právní konkretizaci důvodů návrhu na přiznání odkladného účinku.

[5] V podání doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 20. října 2015 stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil tím, že výkon rozhodnutí správního orgánu by pro něj znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká by mohla vzniknout jiným osobám, tedy zejména státu. Stěžovatel není právnickou osobou, která by byla zřizována za účelem dosahování pravidelného zisku. Úhrada doměřené daně včetně penále ve výši 662 004 Kč představuje pro stěžovatele extrémní zátěž, kdy s ohledem na jeho neziskový charakter by úhrada takovéto částky mohla ohrozit i další plnění cílů stěžovatele, k nimž byl zřízen, případně i jeho budoucí existenci. Stěžovatel se tedy domnívá, že úhrada daně částky by pro něj byla větší majetkovou zátěží, s ohledem na jeho majetkové poměry, nežli nevybrání předmětné částky správcem daně s ohledem na výši rozpočtu České republiky. Jelikož má stěžovatel za to, že doměřená daň byla doměřena neoprávněně, byl by nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti vystaven riziku úhrady doměřené daně, kdy by se následně mohla takováto úhrada prokázat jako nedůvodná a ze strany správce daně neoprávněně přijatá.

[6] Dále má stěžovatel za to, že s ohledem na zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008, za nějž je daň doměřena, zde není akutní potřeba výkonu rozhodnutí, které by nesneslo svého odkladu do doby rozhodnutí o kasační stížnosti.

[7] Současně stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti není v rozporu s důležitým veřejným zájmem, jelikož dle § 92 odst. 2 daňového řádu správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji. Správné zjištění daně, ke kterému v projednávané věci nedošlo, je důležitým veřejným zájmem, k jehož dosažení podaná kasační stížnost směřuje. Za důležitý veřejný zájem tedy považuje stanovení daně ve správné výši a nikoliv stanovení a výběr daně vyšší, nežli by mělo správně být. Samotné nepřiznání odkladného účinku by dle stěžovatele znamenalo rozpor s důležitým veřejným zájmem.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 3. 11. 2015 nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti nedostal břemenu tvrzení, neboť nedoložil své majetkové poměry. Domnívá se tedy, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by byla ohrožena úhrada dlužné daně i v budoucí době, což je v rozporu s účelem správy daně dle § 1 odst. 2 daňového řádu.

[9] Žalovaný je dále toho názoru, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by se v daném případě mohlo dotknout veřejného zájmu, za který lze považovat zájem státu a společnosti na řádném a včasném výběru pravomocně vyměřených daňových povinností. Navrhuje tedy, aby návrhu nebylo Nejvyšším správním soudem vyhověno, jelikož návrh nepovažuje za opodstatněný ani důvodný, neboť nebyly naplněny podmínky, za nichž lze přistoupit k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci nejsou naplněny zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

pokračování

[11] Nutno nejprve podotknout, že pravidelně je odkladný účinek spojován s tzv. řádnými opravnými prostředky, např. s odvoláním, kde účinky rozhodnutí správního orgánu nastávají až v okamžiku rozhodnutí o opravném prostředku. Naproti tomu u opravných prostředků mimořádných, mezi něž spadá i kasační stížnost, je přiznání odkladného účinku předmětem úvahy rozhodujícího orgánu (srov. přiměřeně usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 581/06 ze dne 11. 10. 2006, <http://nalus.usoud.cz>: „*Účelem [odložení vykonatelnosti rozhodnutí] je vytvoření časového prostoru pro posouzení ústavní stížnosti tak, aby před rozhodnutím soudu nedošlo k nevratným krokům, po nichž by se jeho rozhodování stalo jen akademickým cvičením a ochrana ústavně zaručených základních práv a svobod by byla toliko iluzorní.*“).

[12] Podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), aplikovaného na základě § 107 odst. 1 s. ř. s., zjišťuje Nejvyšší správní soud při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti splnění zákonných předpokladů uvedených v citovaném ustanovení, tedy (1) výrazný nepoměr újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a zároveň (2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[13] Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32, dostupné na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní.

[14] Stěžovatelem uvedené důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v nyní projednávané věci nenaplnují podmínky pro jeho přiznání. Stěžovatel dostatečně nepodložil svá tvrzení. Ačkoliv Nejvyšší správní soud stěžovatele usnesením vyzval ke konkretizaci důvodů návrhu na přiznání odkladného účinku, tvrzení stěžovatele zůstala v obecné rovině, což pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nepostačuje. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát (např. v usnesení č. j. 2 Afs 69/2012 - 114 ze dne 11. 12. 2012) uvedl, žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy.

[15] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel nedostal své povinnosti tvrdit a prokázat újmu, která by mu vznikla výkonem rozsudku krajského soudu. Za daných okolností by bylo nadbytečné (a s ohledem na absenci specifikace újmy ostatně i nerealizovatelné) zabývat se dalšími kroky úvah pro přiznání odkladného účinku vymezenými v tomto usnesení.

[16] Se zřetelem ke všem shora uvedeným důvodům rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. tak, že se návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhovuje.

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy, proto z něj

nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. října 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publikováno pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2015

JUDr. Petr Průcha  
předseda senátu